

Mijn verklaring aan de BPOC2020 is een laatste strohalm waar ik mij aan vasthou.

Ik werk als vrouw binnen een mannenorganisatie. Toen ik 12 jaar geleden begon dacht ik dat ik als vrouwelijke agent mij wel staande kon houden. Ik heb mij nooit het kaas van het brood laten eten.

Terugkijkend had ik er 10 jaar geleden al mee moeten stoppen, want als vrouw binnen het korps ben je gewoon een stuk vlees. De seksuele intimidatie binnen het korps is een levensgroot probleem. Iedereen weet het, ook de leiding, maar er wordt niets aan gedaan.

Sinds de crisis begon is de seksuele intimidatie naar aangehouden personen hand over hand toegenomen. Aangehouden' wappies' worden sowieso minderwaardig behandeld, maar wanneer het jonge vrouwen betreft zijn er geen grenzen. Ik ben talloze keren getuige geweest van seksueel getinte opmerkingen naar aangehouden vrouwelijke demonstranten. Ook rechtstreekse oneerbare voorstellen zijn schering en inslag of bedreigingen met seksueel geweld.

In het begin probeerde ik er wat van te zeggen. Het resultaat was dat de seksuele opmerkingen naar mij toe ook toenamen.

Agenten en ME-ers die op demonstraties af worden gestuurd vertonen al agressief gedrag wanneer ze nog niet eens ter plaatse zijn. Ze fokken elkaar op om de demonstranten keihard aan te pakken. Van enige professionele terughoudendheid is allang geen sprake meer. En dat betreft niet alleen ME-ers. Om de minste of geringste opmerking van demonstranten wordt agressief gereageerd.

Het is duidelijk dat agenten gewoon hun gang kunnen gaan. Ik ben erbij geweest binnen mijn eigen eenheid en heb de beelden gezien van politieoptreden in andere steden. Elke professioneel agent die hiernaar kijkt ziet dat dit gedrag is vergelijkbaar met het agressieve gedrag van criminele straatbendes.

Er wordt niet alleen met de knuppel geslagen door agenten maar ook met de blote vuisten. Wat ik zie gebeuren is zware mishandeling en is strafbaar en vervolgbaar. Maar de korpsleiding doet niets, behalve dit soort idioten verdedigen. Daarmee is de leiding even schuldig als de agenten en ME-ers. Wat mij betreft nog schuldiger, want zij geven de opdrachten hiertoe.

Het komt voor dat er vanuit de leiding niet expliciet tot maximaal geweld wordt opgeroepen. Maar wanneer dat talloze keren wel gebeurt heb je allang een vrijbrief gegeven erop los te slaan. Wanneer je het toelaat zonder er opdracht toe gegeven te hebben komt dat neer op impliciete goedkeuring. Sterker nog, de ME-ers en agenten krijgen complimenten bij terugkomst.

Het werk gerelateerde ziekteverzuim is enorm. Talloze collega's zitten met PTSS thuis. Sinds de crisis is dat nog veel erger. Klagen leidt tot intimidatie en ontslag.

Het korps is een ronduit onveilige plek om te werken. Ik zie al jaren collega's die uitvallen door depressieve klachten. Ik heb alleen al het afgelopen jaar vier collega's gesproken met suïcidale gedachten. Deze mensen kunnen binnen het korps niet terecht want letterlijk alles komt bij de leiding terecht.

Ook wil ik hier nog wat zeggen over middelengebruik. Bij ME-ers is het schering en inslag. Maar ook agenten die bij demonstraties worden ingezet gebruiken. Ze zitten ook gewoon achter het stuur met die troep in hun bloed. Een collega die als ME-er werd ingezet bij een demonstratie en die ik zag gebruiken zei tegen me dat hij het anders niet volhield. De jongen had het gevoel dat hij geen keus had. Hij was bang om in de problemen te komen wanneer hij niet deed wat er gezegd werd. Maar hij kon het geweld niet meer aan en is toen gaan gebruiken. Ze drijven die jongens gewoon de afgrond in.

April2021

April 2021

U mag mijn verklaring schriftelijk en anoniem op uw website plaatsen. Ik hoop dat er ooit een onderzoek komt. Dan mogen de beelden gebruikt worden.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses